

По-нататъкъ дѣдо Генко видѣ млади мжжъ и жена хванати à la bras. Отначало той помисли, че единъ отъ тѣхъ е боленъ, та другиятъ го крѣпи, но кога се доближиха, тѣ весело си приказваха, нѣжно се любуваха и свободно нѣкакъ изгледаха заплѣснатия въ тѣхъ старецъ. Нему се видѣ всичко туй твърдѣ грозно, безпж го...

Дѣдо Генко се скита изъ алеитѣ въ градината и разледва дървчетата: присадени, подкастриени, вързани, обкопани; любува се на зеленитѣ морави, особно на стройнитѣ ели и борички и на безчисленитѣ познати и непознати църнали цвѣта и дървета — нѣкои отъ тѣхъ помириса — и гълта прохладния въздухъ подсладенъ съ опоителенъ аромъ. Най-послѣ, той се сложи въ едно сгушено мѣсто върху закована въ земята скамейка, свали кралимарковската си шапка, изтри потно чело, въздѣхна, разтвори малко дебелията си антерия — да се поразхлади — показаха се вълнеститѣ му гърди — изуобщата си и потъна въ дълбоко размисление. Изъ гжстака звучно зачурулика славейче; отсрѣща се обади друго — сѣкашъ да го надѣе; горѣ въ ясно-синьото небе се охолно разнасяше на едвамъ видима чучулига кржшниятъ гласъ, който, сѣкашъ, на звънливи сребристи нотки се сипѣше връзъ земята, като освѣжителенъ майски дѣздецъ; ластовичка глухо се стрѣлна и се скри задъ дърветата; забрѣмча тихо пчелица нѣждѣ изъ трѣвата; тукъ-тамъ почнаха да се обаждатъ и щурцитѣ, които припомняха близката приятна нощъ за покой и мечти; зачу се и нѣкаква музика отъ ближнитѣ кавалерийски казарми и слѣдъ туй, отсрѣща, се разнесе страшниятъ ревъ на изгладнѣлия левъ въ зоологическата градина — по туй врѣме хранѣха животнитѣ тамъ — размѣсенъ съ крѣсливото грачене на орлитѣ, накацаха върху високото сухо дърво подъ още по-високата желѣзна клетка, която оттукъ добрѣ се виждаше. По алеитѣ и зеленитѣ морави дѣчица, като пѣстри леки пеперудки, припикаха и се смѣеха крѣсливо, весело; нѣкои отъ тѣхъ едвамъ пристѣпяха, падаха, търкаляха се по трѣвата и ставаха изново по нѣколко пжти съ смѣхъ, или навжсени капризно; други возѣха хубави колички, пълни съ като